

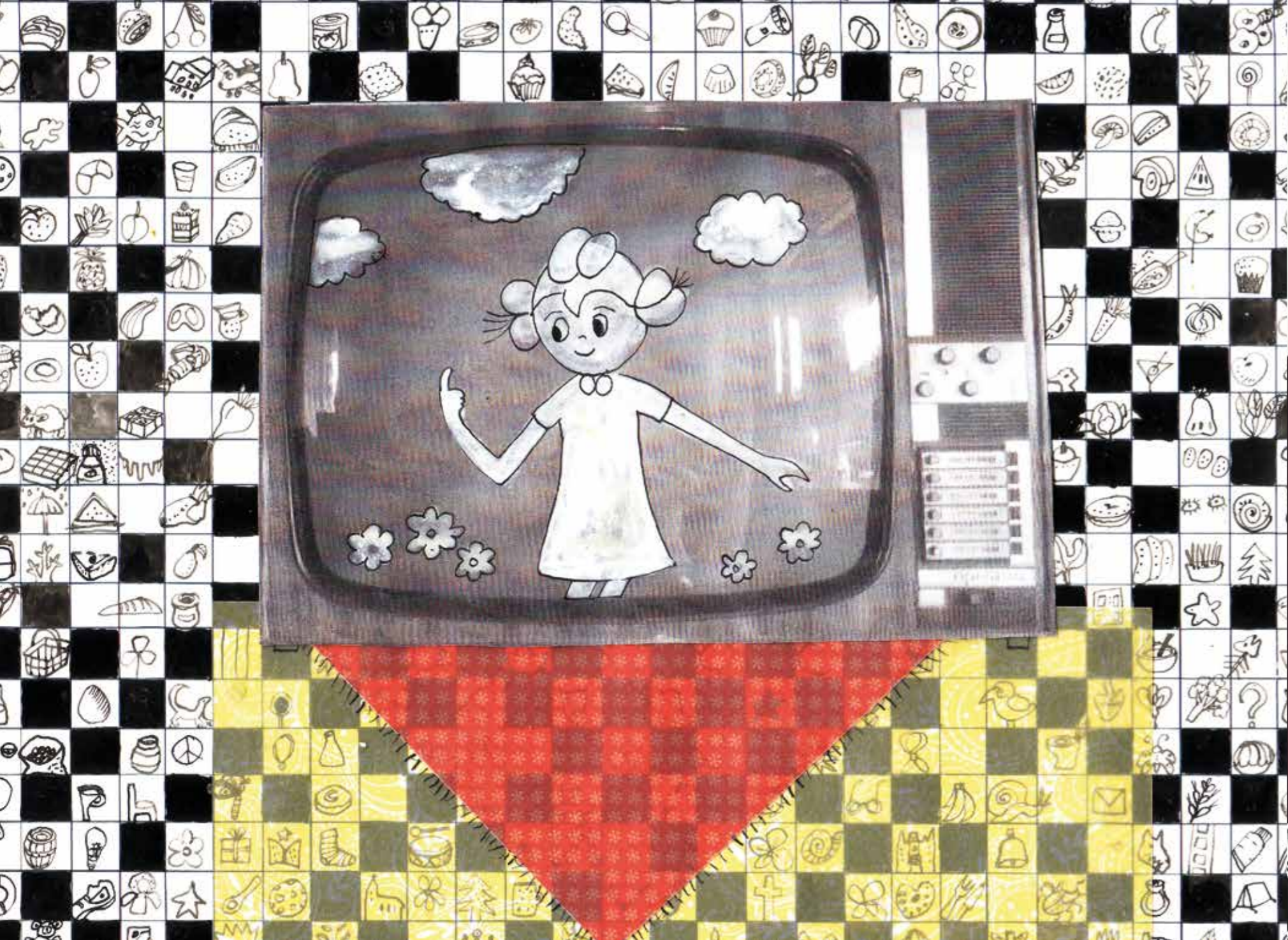
Szürke

Szürke, mint a tömbház, amelyben laktunk. Ha kinéztem az ablakon, a szemben lévő ház fala is szürke volt. De szürke volt a felnőttek ruhája és arca is, akikkel sorban álltam az üzlet előtt. Ha a gyerekkoromra gondolok, mindig a sorban állás és a szürke jut eszembe.

Az üzletek üresek voltak, csak néhány konzerv és pár doboz rákpehely árválkodott a polcokon. Ezért, ha valami árut hoztak, az emberek odatódultak. Sokszor nem is tudtuk, miért állunk be a sorba, az közben derült ki. Havonta mindenkinek járt egy fél darab vaj, egy üveg olaj és egy kiló cukor. Ez volt a „porció”, és ezért is sorban kellett állni, sokszor órák hosszát. Iskola után vagy vakációban minket, gyerekeket küldtek, hogy tartsuk a sort, pénz nem is volt nálunk, nehogy elveszítsük. Én a szomszéd kislánnyal, Gyöngyikével szerettem leginkább sorban állni, mert kettesben soha nem unatkoztunk.

Aztán egyszer csak a pult elé értünk, és abban a pillanatban megjelent anyum a pénztárcájával és fizetett. Sohasem értettem, hogy sikerül ez neki. Elképzelttem, amint feláll a kádra, kinéz a fürdőszoba ablakán és kifürkészi, hogy éppen hol tartok. Csak az volt rejtély számomra, hogy miképpen lehetett átlátni a nagy tízemeletes blokkon, amely az üzletet takarta.

Fekete-fehér

Fekete-fehér, mint a tévénk a nagyszobában. Szüleim csak esténként kapcsolták be, mert napközben nem volt adás. De este is csak azt láthattuk, hogyan vágja el a szalagokat és integet a nagy Vezér, akinek a nevét csak suttogva lehetett kiejteni. A felnőttek gyakran sugdosódtak, és amit hangosan ejtettek ki, eltért attól, amit előtte halkan mondtak.

Néha a tévében mosolygó gyerekeket is mutattak, akik virágot nyújtottak át a Vezérnek. Apum tudni vélte, hogy azokat a gyerekeket sok-sok gyerek közül választották ki, és a kezüket fertőtlenítették. A mi kezünket nem fertőtlenítették, ebből is sejtettük, hogy mi sohase kerülhetünk olyan közel a nagy Vezérhez.

Néha rajzfilmet is mutattak a tévében, általában vasárnap. Beültünk a tévé elé a nagyszobába és türelmesen vártunk, mert nem lehetett tudni, mikor kezdődik a mese. Végül felcsendült a szignó, amely valójában egy rajzfilmből kivágott részlet volt, és egy macskát mutatott, amint épp egy egeret kap el. Hogy mi történt utána a kisegérrel, az nem derült ki, mert ezt a rajzfilmet nem mutatták soha végig. Helyette Mihaelát nézhettük, de ennek is örültünk. Mihaela egy copfos lány volt, aki ugrókötelezett, a kiskutyájával sétált, másokon segített; fekete-fehérben.

Zöld

Zöld, mint a banán, amelyet egy télen a nagytatám hozott. Hogy honnan szerezte, nem árulta el. Az üzletben, piacon nem lehetett kapni. Nyáron mindig ettünk egrést, ribizlit, epret, cseresznyét, meggyet, almát, körtét, de banánt addig nem láttam. Több kis zöld banán volt egy fürtön. Megtapogattuk, megszagoltuk, megcsodáltuk, de megenni nem volt szabad. Apum szerint még éretlen volt, várunk kellett. Kihúzott egy spárgát a nagyszobában a könyvespolc és a szekrény közé, oda függesztette fel. Reggel, ébredés után először a banánhoz szaladtunk, néztük, változott-e valamit. De ugyanolyan zöld volt. Pár nap után sárgászöld lett, de még mindig inkább zöld volt, mint sárga. Rimánkodtunk, vegyék már le, együk meg, hiszen elromlik. Apum végül, megunva a sok várakozást, kérelést, levette a banánt és szétosztotta. Nagy áhítattal hámoztuk meg, és haraptunk bele a fehér húsába. Kemény volt, egyáltalán nem édes, az íze is inkább olyan... zöld volt.

Anyu mondta, hogy látjátok, kellett volna még várni, míg sárga lesz, de nekünk így is ez volt a legfinomabb banán a világon.

